

Sygn. akt VIII U 195/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

na posiedzeniu niejawnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Grzegorz Tyrka

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2020 r. w Gliwicach

sprawy K. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury górniczej

na skutek odwołania K. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 17 stycznia 2020 r. **nr** (...) -SP (...) 55 (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu K. K. prawo do emerytury górniczej, poczynając od dnia 1 grudnia 2019 roku.

(-) sędzia Grzegorz Tyrka

Sygn. akt VIIIU 195/20

UZASADNIENIE

Ubezpieczony K. K. jest zatrudniony w kopalni węgla kamiennego na stanowisku górniczym pod ziemią, poczynając od dnia 28 czerwca 1994 roku. W okresie zatrudnienia ubezpieczony został powołany do odbycia czynnej służby wojskowej, którą pełnił od dnia 5 maja 1995 roku do dnia 26 lipca 1996 roku (rok, 2 miesiące, 23 dni).

Po zakończeniu służby wojskowej ubezpieczony powrócił do pracy na stanowisku górniczym pod ziemią dnia 13 sierpnia 1996 roku. Dnia 30 grudnia 2019 roku ubezpieczony złożył wniosek w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. o przyznanie prawa do emerytury górniczej bez względu na wiek oraz o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym na dochody budżetu państwa.

Decyzją z dnia 17 stycznia 2020 roku organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury górniczej bez względu na wiek, bowiem nie zostały spełnione przesłanki art. 50e ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst Dz.U. z 2020 roku, poz.53) – zwanej dalej ustawą emerytalną. Organ rentowy podał, że ubezpieczony winien był wykonywać pracę górniczą pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przez okres co najmniej 25 lat. Tymczasem ubezpieczony udokumentował na dzień 28 grudnia 2019 roku pracę górniczą pod ziemią w wymiarze 24 lata i 5 dni.

Ubezpieczony domagał się zmiany zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie prawa do emerytury górniczej podnosząc, że służbę wojskową należy zaliczyć do stażu pracy górniczej, o której stanowi art. 50e ustawy emerytalnej.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

odwołanie K. K. zasługuje na uwzględnienie.

Istota sporu sprowadza się do ustalenia, czy okres odbytej czynnej służby wojskowej należy uwzględnić w stażu pracy górniczej, o którym stanowi art. 50e ustawy emerytalnej.

Należy zwrócić uwagę, że przy uwzględnieniu okresu służby wojskowej w okresie pracy górniczej, ubezpieczony na dzień 30 grudnia 2019 roku legitymowałby się 25 letnim okresem pracy górniczej pod ziemią wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Kwalifikację służby wojskowej dla celów emerytalnych należy analizować przez pryzmat ustawy z dnia 21 listopada 1967 roku o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. z 1967 roku, Nr 44, poz. 220 ze zm.) – zwaną dalej ustawą – w brzmieniu obowiązującym w dacie podjęcia zatrudnienia ubezpieczonego po zakończeniu służby wojskowej. Ustawa ta stanowi *lex specialis* w stosunku do ustawy emerytalnej.

Zgodnie z art. 120 ust. 1 ustawy (w brzmieniu obowiązującym w okresie pełnienia czynnej służby wojskowej przez ubezpieczonego) pracownikowi, który w ciągu trzydziestu dni od dnia zwolnienia z czynnej służby wojskowej podjął pracę w zakładzie pracy, w którym był zatrudniony w dniu powołania do tej służby, czas odbywania służby wojskowej wlicza się do okresu zatrudnienia w tym zakładzie w zakresie wszystkich uprawnień wynikających ze stosunku pracy.

Należy zauważyć, że cytowany przepis art. 120 ust. 1 ustawy wskazuje, iż okres służby wojskowej traktuje się tak samo jak wykonywanie w tym czasie pracy przez pracownika (wykładnia językowa). Jeżeli pracownik wrócił do zakładu pracy, jego zatrudnienie przed służbą wojskową, okres służby wojskowej i okres pracy po służbie wojskowej traktuje się tak, jakby to był nieprzerwany okres zatrudnienia w tym samym zakładzie pracy (wyrok Sądu Najwyższego 30 stycznia 2018 roku, w sprawie I UK 513/16).

W związku z powyższym należy przyjąć, że okres odbytej czynnej służby wojskowej przez ubezpieczonego zatrudnionego na stanowisku górniczym pod ziemią, który po zakończeniu tej służby powrócił do tego zatrudnienia, traktuje się tak samo jak wykonywanie takiej pracy, a skoro okres ten podlega zaliczeniu do okresu zatrudnienia w zakresie wszystkich uprawnień uzależnionych od ilości lat pracy górniczej pod ziemią, to uwzględnia się go także do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury górniczej bez względu na wiek.

Uwadze nie może umknąć stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym Konstytucja RP ustanawia zakaz takich regulacji ustawowych lub dokonywania takiej wykładni przepisów prawa powszechnie obowiązującego, które dopuszczałyby jakiegokolwiek pokrzywdzenia obywatela z powodu wykonywania publicznego obowiązku obrony Ojczyzny – wyrok z dnia 3 sierpnia 2016 roku, w sprawie I UK 283/15.

Zgodnie z art. 50e ust. 1 ustawy emerytalnej prawo do górniczej emerytury, bez względu na wiek i zajmowane stanowisko, przysługuje pracownikom, którzy pracę górniczą wykonywali pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przez okres wynoszący co najmniej 25 lat, [...]. Natomiast art. 50e ust. 3 ustawy emerytalnej stanowi,

że prawo do emerytury, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem, że pracownik nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego albo złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Skoro ubezpieczony legitymuje się 25 letnim stażem pracy górniczej wykonywanej pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (z uwzględnieniem okresu czynnej służby wojskowej) oraz złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku

w otwartym funduszu emerytalnym na dochody budżetu państwa, to przysługuje mu prawo do emerytury górniczej na podstawie art. 50e ustawy emerytalnej, poczynając od dnia 1 grudnia 2019 roku (art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej).

Mając na uwadze powyższe normy prawne oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., należało uwzględnić odwołanie ubezpieczonego i zmienić zaskarżoną decyzję.

Sąd wydał wyrok na posiedzeniu niejawnym zgodnie z art.148¹ k.p.c. uznając, że wobec zgromadzonego materiału dowodowego zawartego w aktach organu rentowego oraz treści odwołania ubezpieczonego, rozpoznanie sprawy na rozprawie nie było konieczne.

Zgodnie z art. 148¹ k.p.c. Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne (§1).

W przypadkach, o których mowa w § 1, sąd wydaje postanowienia dowodowe na posiedzeniu niejawnym (§2).

Rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym jest niedopuszczalne, jeżeli strona w pierwszym piśmie procesowym złożyła wniosek o przeprowadzenie rozprawy, chyba że pozwany uznał powództwo (§3).

(-) Sędzia Grzegorz Tyrka